

W mocy Bożego Ducha
Uroczystość Narodzenia Pańskiego
(Czyt. Iz 52,7-10; Hbr 1,1-6; Ew. J 1,1-18)

Drodzy Bracia w kapłaństwie,
Wielebne Siostry i Bracia zakonni,
Umilowani Diecezjanie,

Radość z przyjścia Pana

„Oto zwiastuję Wam radość wielką, która będzie udziałem całego narodu: dziś bowiem w mieście Dawida narodził się wam Zbawiciel, którym jest Mesjasz, Pan” (Łk 2, 10-11). Tymi radoszymi słowami anioła pragnę pozdrowić każdego z Was, aby dzielić się pełną nadziei nowiną, ogłaszającą narodziny Zbawiciela świata. Zdajemy sobie sprawę, że Boże Narodzenie to wyjątkowy czas. Święta te mają charakter niezwykle rodzinny. Doświadczyliśmy tego niemal przed chwilą, zasiadając przy wigilijnym stole, dzieląc się białym opłatkiem. Nawet na co dzień żyjący w osamotnieniu poczuli więź z innymi; smutni i załamani doświadczyli swoistego pokrzepienia; utrudzeni życiem – wzmocnienia. Nasze domy przyozdabiają pięknie ubrane choinki. Artystycznie wykonane szopki pomagają nam wyobrazić sobie scenę narodzin Jezusa. Śpiew kolęd ożywia bożonarodzeniową atmosferę. Przekazywane upominki umacniają ducha radości. Zdajemy sobie jednak sprawę, że za tymi zewnętrznymi przejawami świętowania kryje się niepojęta prawda dotycząca Boga i człowieka. Kogo bowiem podziwiamy w tym nowo narodzonym Dziecięciu? Z powodu czyich narodzin towarzyszy nam tyle dobra i radości? Oczami wiary widzimy Niemowlę, które nie tylko wyrośnie na wyjątkowego człowieka, stanie się prorokiem, cudotwórcą, który zmienił oblicze tego świata, głosząc nadejście królestwa Bożego i wprowadzając ewangelijne zasady życia. Jak wiemy, Jezus Chrystus nie tylko zapowiadał nadejście królestwa Bożego,

lecz że ono nadeszło wraz z Nim. Powie On: „A jeśli Ja palcem Bożym wyrzucam złe duchy, to istotnie przyszło do was królestwo Boże” (Łk 11,20).

2. Bóg naszym Ojcem

Wpatrzeni w betlejemski żłóbek rozważamy prawdę o Bogu, który tak bardzo chciał stać się bliski człowiekowi, że przyjął ludzką naturę i stał się podobny do nas we wszystkim oprócz grzechu. Pogłębiamy prawdę o Słowie, które z miłości „stało się ciałem i zamieszkało między nami”. Tym Słowem jest nie kto inny, jak Jezus Chrystus, Syn Boży, Zbawiciel świata, Mesjasz, Pan. Jak zapewnia nas św. Jan w usłyszonym fragmencie Ewangelii: tym zaś wszystkim, którzy to Słowo przyjęli „dało moc, aby się stali dziećmi Bożymi”. Kiedy sięgniemy do Księgi Rodzaju i czytamy opis stworzenia człowieka, dowiadujemy się, że Bóg stworzył go na swój obraz i podobieństwo. W tym kontekście mówimy, że człowiek jest koroną stworzenia. To dla człowieka Bóg powołuje do istnienia cały wszechświat. Jednak to za mało, aby okazać miłość człowiekowi. Dzięki Jezusowi Chrystusowi, Jego narodzinom i dziełu zbawienia moja więź z Bogiem opiera się nie tylko na zasadzie stworzenie – Stwórca, ale na pełnej miłości relacji dziecka i Ojca. Mimo że do tej prawdy jesteśmy w pewien sposób przyzwyczajeni, choćby przez codzienną modlitwę *Ojcze nasz*, to jednak ciągle jej odkrywanie napełnia serca nadzieją i głęboką radością. Zbyt łatwo chyba zapominamy o naszej fundamentalnej tożsamości: jestem dzieckiem Boga; Wszechmogący Bóg jest moim Ojcem.

3. W mocy Bożego Ducha

Pamiętajmy, że Słowo „dało moc, abyśmy się stali dziećmi Bożymi”. Nie jest to tylko przenośnia, stwierdzenie to ma dosłowne znaczenie. Nie dzieje się to za sprawą magii czy czarów. Jest to dzieło Boga żywego i osobowego. On umiłował człowieka i posłał swego Syna, który, wypełniając wolę Ojca, obdarowuje nas życiem Bożym. Tę godność i łaskę otrzymujemy na chrzcie świętym, w sakramencie bierzmowania zaś przyjmujemy dary Ducha Świętego i Jego moc. Bożą łaską i mocą pragniemy żyć każdego dnia. Do tej mocy nawiązuje hasło bieżącego roku duszpasterskiego, które brzmi *W mocy Ducha Bożego*. Potrzebujemy tego Ducha w naszym codziennym, chrześcijańskim życiu. Jego mocą wzrastamy w wierze, umacniamy się w nadziei i doskonalimy w miłości. Jesteśmy zdolni dawać świadectwo chrześcijańskiego życia. Ten Boży Duch pragnie wciąż w nas mieszkać i przemieniać nasze serca. Ducha Świętego przywoływał w modlitwie na Placu Zwycięstwa św. Jan Paweł II. W 2019 roku mija 40 lat od jego pierwszej pielgrzymki do Polski. Wiele

osób być może pamięta ten dzień, 2 czerwca, kiedy padły znamienne słowa: „Niech zstąpi Duch Twój i odnowi oblicze ziemi, tej ziemi”. Tak się składa, że uczestniczyłem w tym historycznym spotkaniu z Ojcem Świętym. Byłem wtedy klerykiem, na czwartym roku seminarium w Warszawie. Jako akolita wraz z kolegą z roku służyłem do Mszy świętej. Plac Zwycięstwa (dziś Piłsudskiego) wypełniał tłum ludzi. Nastrój był niezwykle. Gdy w namiocie posługiwaliśmy Ojcu Świętemu w obmyciu rąk, ludzie zaglądali przez szczeliny namiotu. Po wyjściu papieża wpadli do środka i wypili wodę i z dzbana i z misy. Ręczniczek zaś został podarty na drobne strzępki. Każdy chciał zatrzymać chociaż jedną nitkę z tej swoistej relikwii. Przyglądałem się z bliska, kiedy Jan Paweł II wołał o Ducha Świętego, by odnowił oblicze ziemi. Nie patrzył wtedy na ziemię, na której staliśmy, lecz w oczy ludzi. Bo prawdziwą ziemią potrzebującą odnowy duchowej jesteśmy my, ludzie, nasze serca, nasze życie. Z perspektywy czterdziestu lat patrzymy na przemiany dokonujące się w Polsce. Mimo że cały układ społeczno-polityczny zmienił się, to jednak wołanie Jana Pawła II o zstąpienie Ducha Świętego, wobec istniejących podziałów, wciąż pozostaje aktualne.

4. Aby wszyscy stanowili jedno

Misją Jezusa Chrystusa jest, aby nikt nie zginął i by wszyscy stanowili jedno. I tak jak 40 lat temu w Warszawie papież Polak wołał o odnowę oblicza ziemi, tak 20 lat temu w Drohiczynie modlił się o ducha ekumenizmu, o jedność chrześcijan. W nadchodzącym – 2019 – roku będziemy świętować 20. rocznicę pobytu papieża Polaka w Drohiczynie, który przybył na zaproszenie bp. Antoniego Pacyfika Dydycza. Ze wzruszeniem wspominam tamten dzień modlitwy o jedność, w której uczestniczyłem jako jednomiesięczny biskup. Święty Jan Paweł II przypomniał nam wszystkim o najwyższym przykazaniu, byśmy się miłowali, tak jak Chrystus nas umiłował. Wielu z Was, Drodzy Diecezjanie, niewątpliwie pamięta te podniosłe chwile radości i pokoju. Niektórzy być może doświadczali powiewu Ducha jedności, która nie jest dana na zawsze. Dlatego będziemy prosić Boga za wstawiennictwem św. Jana Pawła II, by każdy z nas przyjął jego przesłanie, które wypowiedział w Drohiczynie: „Miłość jest jedyną siłą, która otwiera serca na słowa Jezusa i na łaskę Odkupienia. Jest jedyną siłą zdolną do tego, by nas skłonić do dzielenia się po bratersku tym wszystkim, czym jesteśmy i co mamy z woli Chrystusa”. O tym historycznym wydarzeniu, jakim był pobyt Ojca Świętego w Drohiczynie oraz o złotym Jubileuszu Ruchu „Światło-Życie” w naszej diecezji, przypomni nam folder kolędowy, który każda rodzina otrzyma podczas tegorocznej wizyty duszpasterskiej.

5. Podnieś rękę Boże Dziecię

Czas Adwentu, który był czasem przygotowania na spotkanie z Jezusem Chrystusem, wymagał dużego wysiłku od kapłanów posługujących przy ołtarzu, w konfesjonale i na ambonie, żarliwej modlitwy od osób życia konsekrowanego, chrześcijańskiego świadectwa w szkole od katechetów oraz gorliwości od Was, Drodzy Diecezjanie. Pragnę Wam wszystkim za to gorąco podziękować. Mam nadzieję, że te duchowe zmagania adwentowe przyniosą wiele dobra w życiu codziennym, w czasie świąt i w nadchodzącym roku. Z okazji Świąt Narodzenia Pańskiego oraz Nowego 2019 Roku pragnę złożyć każdemu z Was oraz waszym Gościom serdeczne życzenia obfitości Bożych darów i łask. Niech każdy dzień, przeżywany w mocy Bożego Ducha, prowadzi Was ku świętości. Świadomość, że wszyscy jesteśmy dziećmi Bożymi, niech nadaje sens i wartość naszemu życiu. To ważne, by nigdy nie zapominać o tej prawdzie i głosić ją w każdych warunkach, a szczególnie w trudnych i niekiedy pozbawionych nadziei momentach naszego życia. Niech słowa kolędy „Podnieś rękę Boże Dziecię” będzie naszą modlitwą i wołaniem do Jezusa Chrystusa o opiekę nad nami, rodzinami, Kościołem i naszą Ojczyzną.

Na ten pełen radości świąteczny czas oraz na Nowy 2019 Rok udzielam pasterskiego błogosławieństwa: W imię Ojca i Syna i Ducha Świętego. Amen.

+ *Tadeusz Pikus*

Biskup Diecezji Drohiczyńskiej

Kuria Diecezjalna
Kościelna 10
17-312 Drohiczyn

Drohiczyn, 14 grudnia 2018 r.
L. 1162/2018

Zarządzenie: Niniejszy *List pasterski Biskupa Drohiczyńskiego* należy odczytać we wszystkich kościołach i kaplicach naszej diecezji w **Uroczystość Narodzenia Pańskiego – 25 grudnia 2018 r.**

Ks. dr Zbigniew Rostkowski
Wikariusz Generalny